

Sygn. akt VI Ka 507/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędzia SO Waldemar Masłowski

SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2012r. i 21 lutego 2013r.

sprawy **A. A., D. S. i T. S.**

oskarżonych z art. 286§1 kk, art. 270§1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 11 czerwca 2012r. sygn. akt II K 819/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. oskarżoną D. S. uznaje za winną tego, że w okresie od dnia 10.08.2009 r. do dnia 22.11.2010 r. w B. działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudniona na stanowisku kasjera w sklepie (...), wprowadziła w błąd spółkę (...) sp. z o.o. z/s w B. przy al. (...) w ten sposób, że wykorzystując oryginalne paragony sprzedaży towarów pozostawione przez klientów na terenie sklepu, sporządzała fikcyjne protokoły zwrotu towarów, bądź podawała innym kasjerom nieprawdziwe okoliczności co do rzekomego zwrotu tych towarów, a protokoły te podpisywała sama bądź przekazywała do podpisania innym kasjerom, i następnie na podstawie tak sporządzonej dokumentacji fikcyjnie przyjęła na stan sklepu sprzedane wcześniej towary i pobrała z kasy należne pokrzywdzonemu środki pieniężne, a to w oparciu o następujące protokoły zwrotu towaru: z dnia 10.08.2009 r., 23.12.2009 r., dwukrotnie z dnia 29.12.2009 r., trzykrotnie z dnia 30.12.2009 r., 04.01.2010 r., 06.01.2010 r., 07.01.2010 r., 15.01.2010 r., 23.02.2010 r., 26.03.2010 r., 04.05.2010 r., 09.07.2010 r., 16.07.2010 r., 21.07.2010 r., 30.07.2010 r., 04.08.2010 r., 07.08.2010 r., 19.08.2010 r., 21.08.2010 r., 23.08.2010 r., 02.09.2010 r., sześciokrotnie z dnia 08.09.2010 r., dwukrotnie z dnia 09.09.2010 r., czterokrotnie z dnia 10.09.2010 r., dwukrotnie z dnia 13.09.2010 r., 15.09.2010 r., 18.09.2010 r., 21.09.2010 r., czterokrotnie z dnia 23.09.2010 r., 29.09.2010 r., 30.09.2010 r., 05.10.2010 r., 06.10.2010 r., siedmiokrotnie z dnia 09.10.2010 r., dwukrotnie z dnia 10.10.2010 r., 12.10.2010 r., czterokrotnie z dnia 14.10.2010 r., dwukrotnie z dnia 18.10.2010 r., 19.10.2010 r., 25.10.2010 r., 10.11.2010 r., dwukrotnie z dnia 15.11.2010 r., dwukrotnie z dnia 16.11.2010 r., trzykrotnie z dnia 17.11.2010 r., 19.11.2010 r., pięciokrotnie z dnia 20.11.2010 r., sześciokrotnie z dnia 22.11.2010 r., a nadto działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. oraz A. A. pozorowała kasowanie towarów i tym samym nie pobrała od klienta T. S. należności za wydane towary w dniu 09.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 49,57 zł i w dniu 17.11.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 66,27 zł oraz od klienta A. A. należności za wydane towary w dniu 10.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 195,79 zł, w dniu 13.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 130,00 zł i w dniu 22.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 141,71

zł, czym doprowadziła firmę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 6 687,06 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza oskarżonej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

2. uniewinnia oskarżoną D. S. od popełnienia przypisanych jej w punkcie I części dyspozytywnej czynów: z dnia 01.12.2009 r. którego dotyczy protokół zwrotu towaru na kwotę 71,74 zł, z dnia 02.12.2009 r. którego dotyczy protokół zwrotu towaru na kwotę 51,89 zł oraz z dnia 19.11.2010 r. którego dotyczy protokół zwrotu towaru na kwotę 28,25 zł i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

3. oskarżonego T. S. uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 09.09.2010 r. do dnia 17.11.2010 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S., zatrudnioną na stanowisku kasjera w sklepie (...), doprowadził spółkę (...) sp. z o.o. w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 115,84 zł za pomocą wprowadzenia jej w błąd w ten sposób, że D. S. pozorowała kasowanie pobranych towarów w dniu 09.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 49,57 zł i w dniu 17.11.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 66,27 zł, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego A. A. uznaje za winnego, tego że w okresie od dnia 10.09.2010 r. do dnia 23.09.2010 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S., zatrudnioną na stanowisku kasjera w sklepie (...), doprowadził spółkę (...) sp. z o.o. w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 467,50 zł za pomocą wprowadzenia jej w błąd w ten sposób, że D. S. pozorowała kasowanie pobranych towarów w dniach: 10.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 195,79 zł, 13.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 130,00 zł, 23.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 141,71 zł, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. obniża wysokość orzeczonego w punkcie VII części dyspozytywnej obowiązku naprawienia szkody do kwoty 6 687,06 zł;

II. uchyla orzeczenie o karze łącznej z punktu III części dyspozytywnej;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonych D. S. i A. A. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwotach po 187 zł od każdego z nich;

V. zwalnia oskarżonego T. S. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 507/12

UZASADNIENIE

D. S. została oskarżona o to, że:

1. w okresie od dnia 10.08.2009 r. do dnia 22.11.2010 r. w B. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudniona na stanowisku kasjera w sklepie (...), posłużyła się oryginalnymi paragonami sprzedaży towarów, pozostawionymi na terenie sklepu przez klientów oraz podrobionym przez siebie protokołami zwrotu towaru o łącznej wartości 6471,53 zł dnia 10.08.2009 r., 01.12.2009 r., 02.12.2009 r., 23.12.2009 r., 29.12.2009 r., 30.12.2009 r., 04.01.2010 r., 06.01.2010 r., 07.01.2010 r., 15.09.2009 r., 23.02.2010 r., 26.03.2010 r., 04.05.2010 r., 09.07.2010 r., 16.07.2010 r., 21.07.2010 r., 30.07.2010 r., 04.08.2010 r., 07.08.2010 r., 19.08.2010 r., 21.08.2010 r., 23.09.2010 r., 02.09.2010 r., 08.09.2010 r., 09.09.2010 r., 10.09.2010 r., 13.09.2010 r., 15.09.2010 r., 18.09.2010 r., 21.09.2010 r., 23.09.2010 r., 29.09.2010 r., 30.09.2010 r., 05.10.2010

r., 06.10.2010 r., 09.10.2010 r., 10.10.2010 r., 11.10.2010 r., 12.10.2010 r., 14.10.2010 r., 15.10.2010 r., 18.10.2010 r., 19.10.2010 r., 25.10.2010 r., 10.11.2010 r., 15.11.2010 r., 16.11.2010 r., 17.11.2010 r., 19.11.2010 r., 20.11.2010 r., 22.11.2010 r., a następnie na podstawie tej dokumentacji fikcyjnie przyjęła na stan sklepu, sprzedany wcześniej towar i pobrała z kasy należne pokrzywdzonemu środki, przez co doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6471,53 zł spółkę (...)z/s w B.przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od dnia 09.09.2010 r. do dnia 20. 112010 r. w B.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudniona na stanowisku kasjera w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. S.oraz A. A., umyślnie zaniżyła wartości wydanych towarów w dniach 09.09.2010 r. o kwotę 49,57 zł, 10.09.2010 r. o kwotę 195,79 zł, 13.09.2010 r. o kwotę 130 zł, 23.09.2010 r. o kwotę 185,83 zł, 17.11.2010 r. o kwotę 66,33 zł, 19.11.2010 r. o kwotę 28,02 zł, 20.11.2010 r. o kwotę 95,87 zł, 22.11.2010 r. o kwotę 120,22 zł, przez co doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 871,63 zł spółkę (...)z/s w B.przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

T. S. został oskarżony o to, że:

3. w okresie od dnia 09.09.2010 r. do dnia 22.11.2010 r. w B.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S.zatrudnioną na stanowisku kasjera w sklepie (...), przyjął towary o zaniżonej wartości w dniach: 09.09.2010 r. o kwotę 49,57 zł, 17.11.2010 r. o kwotę 66,33 zł, 19.11.2010 r. o kwotę 28,02 zł, 20.11.2010 r. o kwotę 95,87 zł, 22.11.2010 r. o kwotę 120,22 zł, przez co doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie, nie mniejszej niż 360,01 zł spółkę (...)z/s w B.przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 lek.

A. A. został oskarżony o to, że:

4. w okresie od dnia 10.09.2010 r. do dnia 23.09.2010 r. w B.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., zatrudnioną na stanowisku kasjera w sklepie (...), przyjął towary o zaniżonej wartości w dniach 10.09.2010 r. o kwotę 195,79 zł, 13.09.2010 r. o kwotę 130 zł, 23.09.2010 r. o kwotę 185,83 zł, przez co doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 511,62 zł spółkę (...)z/s w B.przy ul. (...)

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 11 czerwca 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 819/11:

I. oskarżoną D. S.uznał za winną tego, że w okresie od dnia 10.08.2009 r. do dnia 22.11.2010 r. w B.przy ul. (...), działając w warunkach ciągu przestępstw z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudniona na stanowisku kasjera w sklepie (...), posłużyła się oryginalnymi paragonami sprzedaży towarów, pozostawionymi na terenie sklepu przez klientów oraz podrobionymi przez siebie protokołami zwrotu towaru o łącznej wartości 6.434,35 zł dnia 10.08.2009 r. na kwotę 33,97 zł, 01.12.2009 r. na kwotę 71,74 zł, 02.12.2009 r. na kwotę 51,89 zł, 23.12.2009 r. na kwotę 23,44 zł, 29.12.2009 r. na kwotę 16,16 zł, 42,58 zł, 30.12.2009 r. na kwotę 60,88 zł 30,70 zł, 59,81 zł, 04.01.2010 r. na kwotę 58,24 zł, 06.01.2010 r. na kwotę 10,35 zł, 07.01.2010 r. na kwotę 55,27 zł, 15.09.2009 r. na kwotę 110,01 zł, 23.02.2010 r. na kwotę 77,56 zł, 26.03.2010r. na kwotę 61,34 zł, 04.05.2010 r. na kwotę 24,08 zł, 09.07.2010 r. na kwotę 52,03 zł, 16.07.2010 r. na kwotę 105,42 zł, 21.07.2010 r. na kwotę 111,29 zł, 30.07.2010 r. na kwotę 108,13 zł, 04.08.2010 r. na kwotę 168,29 zł, 07.08.2010 r. na kwotę 62,42 zł, 19.08.2010 r. na kwotę 105,03 zł, 21.08.2010 r. na kwotę 78,76 zł, 23.08.2010 r. na kwotę 29,12 zł, 02.09.2010 r. na kwotę 52,78 zł, 08.09.2010 r. na kwotę 3,23 zł, 14,89 zł, 75,98 zł, 79,09 zł, 42,94 zł, 101,66 zł 09.09.2010 r. na kwotę 112,23 zł, 25,99 zł, 10.09.2010

r. na kwotę 58,75 zł, 42,57 zł, 23,28 zł, 18,99 zł, 13.09.2010 r. na kwotę 10,28 zł, 34,25 zł, 15.09.2010 r. na kwotę 95,50 zł, 18.09.2010 r. na kwotę 165,56 zł, 21.09.2010 na kwotę 40,57 zł, 23.08.2010 r. na kwotę 56,63 zł, 20,23 zł, 32,72 zł, 24,99 zł, 29.09.2010 r. na kwotę 85,36 zł, 30.09.2010 r. na kwotę 80,35 zł, 05.10.2010 r. na kwotę 110,41 zł, 06.10.2010 r. na kwotę 42,26 zł, 09.10.2010 r. na kwotę 172,01 zł, 50,89 zł, 103,54 zł, 116,96 zł, 94,62 zł, 56,41 zł, 109,91 zł 10.10.2010 r. na kwotę 73,12 zł, 52,55 zł, 12.10.2010 r. na kwotę 101,01 zł, 14.10.2010 r. na kwotę 168,56 zł, 48,18 zł, 63,79 zł, 15.10.2010 r. na kwotę 83,50 zł, 18.10.2010 r. na kwotę 105,58 zł, 107,79 zł, 19.10.2010 r. na kwotę 179,57 zł, 25.10.2010 r. na kwotę 62,10 zł, 10.11.2010 r. na kwotę 159,63 zł, 15.11.2010 r. na kwotę 17,99 zł, 32,99 zł, 16.11.2010 r. na kwotę 61,19 zł, 124,63 zł, 17.11.2010 r. na kwotę 108,04 zł, 220,55 zł, 38,98 zł, 19.11.2010 r. na kwotę 59,68 zł, 28,25 zł, 20.11.2010 r. na kwotę 110,88 zł, 66, 98 zł, 59,94 zł, 10,95 zł, 116,47 zł, 22.11.2010 r. na kwotę 6,76 zł, 114,44 zł, 37,36 zł 21,99 zł, 21,91 zł, 25,90 zł a następnie na podstawie tej dokumentacji fikcyjnie przyjęła na stan sklepu, sprzedany wcześniej towar i pobrała z kasy należne pokrzywdzonemu środki pieniężne, przez co doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na wyżej podane kwoty (...) Sp. z o.o.w B.przy ul. (...), tj. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżoną D. S.uznał za winną tego, że w okresie od dnia 09.09.2010 r. do dnia 17.11.2010r. w B.przy ul. (...), działając w warunkach ciągu przestępstw, z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudniona na stanowisku kasjera w sklepie (...)działając wspólnie i w porozumieniu z T. S.umyślnie przepuszczała towar przez kasę bez nabijania go na kasę fiskalną i tym samym nie pobierała od klienta T. S.należności za wydane towary w dniach 09.09.2010r., na kwotę nie mniejszą niż 49,57 zł i 17.11.2010r. na kwotę nie mniejszą niż 66,33 zł oraz działając wspólnie i w porozumieniu z A. A., umyślnie przepuszczała towar przez kasę bez nabijania go na kasę fiskalną i tym samym nie pobierała od klienta A. A.należności za wydane towary w dniach 10.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 195,79 zł, 13.09.2010r. na kwotę nie mniejszą niż 130,00 zł i 23.09.2010r. na kwotę nie mniejszą niż 185,83 zł, przez co doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na wyżej podane kwoty (...) Sp. z o.o.w B.przy ul. (...)tj. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej D. S. za zbiegające się ciągi przestępstw opisane w pkt. I i II wyroku karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego T. S.uznał za winnego tego, że w dniach 09.09.2010 r. i 17.11.2010 r. w B.przy ul. (...), działając w warunkach ciągu przestępstw z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S., zatrudnioną na stanowisku kasjera w sklepie (...)bez nabijania towaru na kasę fiskalną i płacenia należności przyjął towar o wartości w dniach: 09.09.2010r., na kwotę nie mniejszą niż 49,57 zł, 17.11.2010r. na kwotę nie mniejszą niż 66,33 zł, przez co doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na wyżej podane kwoty (...) Sp. z o.o.w B.przy ul. (...)tj. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżonego A. A.uznaje za winnego, tego że w okresie od dnia 10.09.2010r. do dnia 23.09.2010r. w B.przy ul. (...), działając w działając w warunkach ciągu przestępstw z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z D. S.zatrudnioną na stanowisku kasjera w sklepie (...)bez nabijania towaru na kasę fiskalną i płacenia należności przyjął towar o wartości w dniach: 10.09.2010r. na kwotę nie mniejszą niż 195,79 zł, 13.09.2010r. na kwotę nie mniejszą niż 130,00 zł, 23.09.2010 r. na kwotę nie mniejszą niż 185,83 zł, przez co doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na wyżej podane kwoty (...) Sp. z o.o.w B.przy ul. (...)tj. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych D. S., T. S. i A. A. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej D. S. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłacenie na rzecz (...) Sp. z o.o. w B. kwoty 7.061,87 (siedem tysięcy sześćdziesiąt jeden, 87/100) złotych;

VIII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych w pkt. 1,7,8,11-k. 549 akt sprawy;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych D. S. i A. A. na rzecz Skarbu Państwa po 1/3 części koszty sądowe i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 3 Ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonej D. S. opłatę w kwocie 180 zł i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 w/w ustawy oskarżonemu A. A. opłatę w kwocie 120 zł oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego T. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonych, podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie wyszczególnionych w apelacji protokołów zwrotów towarów, jako nie wypełnionych przez oskarżoną D. S., jak również co do uznania, że oskarżona wydawała innym kasjerkom polecenia sporządzenia dokumentacji zwrotu oraz co do interpretacji pisma (...)dotyczącego przyczyn nieudanej transakcji płatności kartą płatniczą, a także niezasadnego uznania za wiarygodny dowodu z zapisów z monitoringu, mimo wyszczególnionych w apelacji zastrzeżeń co do tych zapisów, jak również zarzuty obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegające na jednostronnej i wybiórczej ocenie dowodów zebranych w sprawie, nie uwzględnieniu całości ujawnionych istotnych okoliczności w sprawie,

- art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności w sprawie

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie na korzyść oskarżonych nie dających się usunąć wątpliwości.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie obrońca zaskarżył zażaleniem orzeczenie o kosztach procesu zawarte w postanowieniu z dnia 11 czerwca 2012 r., wnosząc o jego rozpoznanie łącznie z apelacją.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonych zasługiwała na częściowe uwzględnienie co do zachowań przypisanych D. S., jednakże postawione w niej wnioski, po uzupełnieniu postępowania dowodowego o pismo (...) sp. z o.o. w P. z dnia 21 listopada 2012 r. oraz o dowód z przesłuchania świadka D. M. (dawniej S.),

okazały się zbyt daleko idące. Chybione są natomiast zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz naruszeń prawa procesowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonym T. S. i A. A.. Zarzuty te nie znajdują bowiem potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy.

Wskazać jednak należy, że zaskarżony wyrok należało zmienić, ale nie tylko z przyczyn podniesionych przez skarżącego. Sąd Odwoławczy po przeprowadzeniu analizy akt sprawy, w tym również treści zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienia, dostrzegł pewne uchybienia, jakich dopuścił się Sąd I instancji, a które miały istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. Zauważyć bowiem trzeba, że Sąd Rejonowy, mimo iż w sposób wystarczający i pełny zebrał dowody w niniejszej sprawie oraz należycie je ocenił w ramach zasady wynikającej z art. 7 k.p.k., niemniej jednak dokonał niepełnych ustaleń faktycznych, w konsekwencji czego nie wszystkie wnioski, jakie wyciągnął Sąd orzekający merytorycznie, przede wszystkim odnośnie ustalonego zamiaru przypisanego oskarżonym, można było podzielić. Brak było jednak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, właśnie ze względu na okoliczność, że ustalenia te co do zasadniczych okoliczności sprawy, tj. opisu zachowań oskarżonych, są stanowcze. Tym samym możliwa była korekta zaskarżonego wyroku w sposób opisany w sentencji. Sąd Okręgowy podkreśla przy tym, że w niniejszej sprawie nie wniesiono apelacji na niekorzyść oskarżonych, w związku z czym Sąd Odwoławczy związany jest zakazem reformationis in peius i niemożliwe było orzekanie na ich niekorzyść (art. 434 § 1 k.p.k.).

Rację ma skarżący wskazując, że brak jest okoliczności pozwalających na przyjęcie, że oskarżona D. S. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia przy każdym zachowaniu wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. poprzez podrobienie protokołów zwrotu towarów.

W art. 270 § 1 k.k. przedmiotem przestępczego zachowania staje się podrobienie dokumentu w celu użycia go za autentyczny. Podrabianiem jest nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. W grę może wchodzić podrobienie całości dokumentu lub tylko jego fragmentu. Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony (Mozgawa M., Komentarz do art. 270 Kodeksu karnego [w:] Mozgawa Marek (red.), Budyn-Kulik Magdalena, Kozłowska-Kalisz Patrycja, Kulik Marek, Kodeks karny. Komentarz LEX, 2013 nr 141115). Podrobienie ma miejsce wówczas, gdy sprawca podrobi cały tekst pisemny wraz z podpisem, a także gdy podrobi sam podpis (S. Lelental w: O. Górniok, S. Lelental, H. Popławski: Prawo karne. Cz. szczególna, Gdańsk 1977, s. 188).

Przez podrobienie dokumentu rozumie się zatem sporządzenie przedmiotu (pisma, druku itp.), który ma imitować dokument autentyczny. Podrobienie może dotyczyć także nieistniejących części autentycznego dokumentu, np. dopisanie treści, której autentyczny dokument nie zawiera.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika natomiast, że oskarżona albo – pełniąc obowiązki kasjerki głównej – sporządzała i podpisywała protokoły zwrotów towarów (wpisując w nich niezgodne z prawdą informacje), albo też pracując na kasie liniowej wpisywała w protokole przyczynę zwrotu towaru, ewentualnie przekazywała ją ustnie kasjerce głównej, po czym przekazywała protokół kasjerce głównej, która – będąc świadoma treści wypełnionej przez oskarżoną – zakańczała wypełnianie dokumentu i podpisywała go. Zachowanie oskarżonej nie nosi zatem znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., skoro protokoły zwrotów zostały sporządzone przez uprawnione osoby, a oskarżona nie sporządzała ich przy zachowaniu pozorów, iż pochodzą od innej osoby. Protokoły napisane w ten sposób są pod względem formy autentycznymi dokumentami sporządzonymi przez uprawnioną osobę, z tym tylko, że potwierdzają one nieprawdziwe dane. Nadto przedstawione zachowania oskarżonej nie mogą być oceniane jako działania w zamiarze posłużenia się tymi dokumentami jako autentycznymi. Z tej przyczyny Sąd Okręgowy uznał, że oskarżona nie wyczerpała swoimi zachowaniami znamion przestępstwa podrobienia dokumentów.

Ponadto błędne było przyjęcie, jakoby oskarżeni działali w warunkach ciągu przestępstw. Sąd Okręgowy wskazuje, że zachowania oskarżonych nie spełniały znamion wielu odrębnych przestępstw. Każde z nich musiałyby bowiem odrębnie wyczerpywać znamiona opisane w art. 286 § 1 k.k., a więc charakteryzować się odrębnym zamiarem, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Przestępstwa wchodzące w skład ciągu nie tracą swej odrębności, a istniejący pomiędzy nimi związek pozwala jedynie na wymierzenie za ich dokonanie jednej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego, zachowania oskarżonych stanowią jedną nierozzerwalną całość, a ich powtarzalność nie może skutkować przyjęciem, że każdorazowo wyczerpywali oni znamiona odrębnych przestępstw. Oskarżeni działali ze z góry powziętym zamiarem wykorzystania luk w zasadach rozliczeń zwrotów towarów istniejących w (...) sp. z o.o. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i tym samym wprowadzenia w błąd pokrzywdzonej spółki. Zwłaszcza w zachowaniu oskarżonej D. S. nie można dostrzec przypadkowości. W krótkim czasie doprowadziła firmę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 6 687,06 zł, podejmując w tym celu szereg zachowań mających na celu wprowadzenie w błąd (...) sp. z o.o. i doprowadzenie jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Stąd każde zachowanie oskarżonych postrzegać należy jako fragment większej całości, zarówno ze względu na działanie ze z góry powziętym zamiarem, jak i ze względu na wzajemne powiązania między nimi, wynikające z okoliczności przedmiotowych ich popełnienia. Oczywistym jest przy tym, że zastosowanie przepisu art. 12 k.k. w sytuacji ziszczenia się warunków w nim określonych jest dla sądu obligatoryjne. Koniecznym była zatem zmiana zaskarżonego wyroku również poprzez przyjęcie, że oskarżeni działali w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, a ich zachowania stanowiły jeden czyn zabroniony, skoro gotowi byli do wykorzystania powtarzających się sposobności wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej już od pierwszego zachowania i rzeczywiście te sposobności wykorzystywali.

Sąd Okręgowy uznał, że w świetle treści 434 k.p.k., ocenianego przez pryzmat całokształtu sytuacji prawnej oskarżonych, przypisanie oskarżonym działania w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem nie było ustaleniem na niekorzyść oskarżonych. Orzeczenie surowsze w rozumieniu art. 434 k.p.k., to bowiem każde orzeczenie, które zawiera rozstrzygnięcia mniej korzystne z punktu widzenia oskarżonego w porównaniu z orzeczeniem dotychczasowym. W ramach tej oceny uwzględnieniu podlega jednakże nie tylko kara lub zastosowany środek karny, czy ustalenia faktyczne, ale też kwalifikacja prawna czynu, a także wszystkie możliwe następstwa tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2009 r., V KK 2/09). Przypisanie oskarżonym jednego czynu w miejsce wielu nie może zostać uznane jako orzeczenie dla nich mniej korzystne.

Jednocześnie wobec wyeliminowania z podstawy prawnej skazania oskarżonej D. S. przepisu art. 270 § 1 k.k. i uznania, że oskarżona swoimi zachowaniami wyczerpała znamiona przestępstwa oszustwa, przyjmując należało, że wszystkie jej zachowania – także te popełnione wspólnie i w porozumieniu z T. S. i A. A. – stanowią jeden czyn zabroniony. Zachowania te polegały na doprowadzeniu (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Różniły się natomiast czynnościami wykonawczymi, co jednak nie może skutkować uznaniem, że stanowiły odrębne czyny zabronione. Przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego możliwe jest przy tym, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, przy przestępczym współdziałaniu co do niektórych zachowań składających się na czyn ciągły.

Przyjęcie, że zachowania oskarżonej stanowiły jeden czyn, za który wymierzona została jedna kara, skutkowało uchynieniem orzeczenia o karze łącznej z punktu III części dyspozytywnej.

Jednocześnie zasadnie zarzucił skarżący, że brak było podstaw do przypisania oskarżonej D. S. zachowań w postaci podania kasjerkom głównym nieprawdziwych okoliczności co do rzekomego zwrotu towarów opisanych w protokołach zwrotów towarów z dnia 01.12.2009 r. na kwotę 71,74 zł, z dnia 02.12.2009 r. na kwotę 51,89 zł oraz z dnia 19.11.2010 r. na kwotę 28,25 zł, skoro zwroty te dotyczyły innych kasjerek niż oskarżona (o czym świadczy numer kasjerki wskazany na paragonie), jak również protokołów tych oskarżona nie wypełniała. Ponieważ Sąd Rejonowy przypisał oskarżonej te zachowania jako odrębne przestępstwa, dla ustalenia braku odpowiedzialności karnej oskarżonej nie było wystarczającym wyeliminowanie tych zachowań z opisu czynu ciągłego przyjętego przez Sąd Okręgowy, lecz koniecznym było uniewinnienie oskarżonej w tej części. Takie rozstrzygnięcie pociągało za sobą konieczność obciążenia w tym zakresie Skarbu Państwa kosztami postępowania, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie 632 pkt 2 k.p.k., jak również wpłynęło na pomniejszenie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody.

Odnosnie zachowań przypisanych wspólnie D. S. i A. A. bądź T. S., Sąd Okręgowy dostrzegł również, że Sąd I instancji nieprawidłowo przypisał oskarżonym doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystanego rozporządzenia mieniem w zakresie towarów, które zostały skasowane przez D. S., na co wskazują kopie rolki fiskalnej zawarte na k. 419 (paragon na kwotę 44,12 zł) i 423 (paragon na kwotę 6 gr). Tym samym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok również w ten sposób, że pomniejszył wartość przedmiotu przestępstwa o wskazane kwoty, zmniejszając tym samym kwotę orzeczonego obowiązku naprawienia szkody.

Ponieważ zmiana ww. okoliczności faktycznych nie wpłynęła negatywnie na sytuację prawną oskarżonych, kierując się przedstawionymi motywami na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany w części dyspozytywnej.

Odnosząc się zaś do pozostałych zarzutów zawartych w apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych wskazać należy, iż obrońca nie przedstawił w niej żadnych istotnych dowodów świadczących o tym, że oskarżeni nie popełnili zarzucanych im czynów, kwestionując jedynie wyprowadzone przez Sąd Rejonowy wnioski z pisma (...) sp. z o.o., które jednak - po uzyskaniu dodatkowych informacji od wskazanej firmy - okazały się trafne. Skarżący nie wskazał także, jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że oprócz niewiarygodnych zapisów z monitoringu, w sprawie nie istnieją żadne obiektywne dowody potwierdzające sprawstwo i winę oskarżonych.

Odnosząc się po kolei do zarzutów obrazy prawa procesowego podniesionych w apelacji, podnieść należy, iż skarżący dość wybiórczo, i bez głębszego ukonkretnienia, podnosi naruszenie przepisów art. 4, 7, 410, 366 § 1 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. Dodatkowo autor apelacji wywodząc zarzut obrazy prawa procesowego powinien jednocześnie wykazać (przynajmniej w stopniu uprawdopodobniającym), że mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, a tego w najmniejszym stopniu nie uczynił; przy czym zarzut obrazy art. 7 k.p.k., czyli zasady swobodnej oceny dowodów nie jest w ogóle uzasadniony, poza ogólnym stwierdzeniem dowolności w ocenie dowodu z nagrań monitoringu.

Dokonana przez Sąd Okręgowy analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że w istocie głównym dowodem obciążającym oskarżonych są dowody z nagrań z monitoringu przedstawione przez pokrzywdzonego. Przeoczył jednakże skarżący, że nagrania te były szczegółowo analizowane podczas konfrontacji przeprowadzonej pomiędzy oskarżycielem posiłkowym a oskarżonymi i osoby te mogły wówczas swobodnie ustosunkować się do treści nagrań. Oprócz jednak głośłownych zaprzeczeń, słusznie uznanych przez Sąd I instancji za niewiarygodne, oskarżeni nie przedstawili żadnych argumentów, które mogłyby podważyć obciążające ich dowody z poszczególnych nagrań. Twierdzenia apelującego, jakoby pokrzywdzony zmanipulował zawartość płyt CD, są głośłowne i nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy, w szczególności w spójnych i logicznych zeznaniach świadka Ł. D., który potwierdził, że sporządzone nagrania odzwierciedlają rzeczywiste zdarzenia. Ponadto twierdzeniom D. S. przeczą zestawienia transakcji kartą płatniczą, z których wynika, że w ogóle brak było prób płatności bezgotówkowej podczas transakcji wyszczególnionych w protokołach zwrotu towaru. W świetle tej zwłaszcza okoliczności słusznie Sąd Rejonowy ocenił wyjaśnienia oskarżonej D. S. jako niewiarygodne.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż co do przeprowadzonych w toku rozprawy głównej dowodów Sąd Rejonowy wypowiedział się szczegółowo w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Oceniając zgromadzony materiał dowodowy, a to w szczególności wyjaśnienia oskarżonych, dowód z zeznań pokrzywdzonego i przesłuchanych w sprawie pracowników pokrzywdzonego oraz dowód z nagrań monitoringu i zgromadzonych w sprawie dokumentów, Sąd meriti nie naruszył żadnego przepisu procesowego i dokonał oceny, która jest logiczna, a zatem przekonująca, toteż zasługuje na akceptację. Ustalenia faktyczne dokonane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku są kategoryczne co do opisu zachowań przypisanych oskarżonym, dlatego mimo że opis czynów przypisanym oskarżonym w wyroku budził wątpliwości, możliwa była jego korekta i nieuwzględnienie apelacji obrońcy w tej części jako bezzasadnej. Apelacja ta, mimo iż wskazuje na naruszenie w toku wyrokowania przepisu regulującego zasady oceny dowodów, sprowadza się w istocie do zwykłej polemiki z oceną dowodów przeprowadzoną w pierwszej instancji i dokonanymi na tej podstawie ustaleniami faktycznymi. Apelujący nie przedstawił przekonujących argumentów, które mogłyby podważyć ustalenia co do sprawstwa i winy oskarżonych czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Brak było podstaw, by podważyć wnioski płynące ze wskazanych nagrań w zestawieniu z dokumentami i zeznaniami przesłuchanych świadków, nie podważył ich również skutecznie skarżący w apelacji. Lakoniczne stwierdzenie, jakoby Sąd meriti błędnie ocenił ten dowód, nie wystarcza do zakwestionowania jego merytorycznej wartości. Nie są przy tym prawdziwe twierdzenia, jakoby pomiędzy datami z paragonów fiskalnych a zapisem z monitoringu występowała znaczna rozbieżność czasowa, skoro rozbieżność ta kształtuje się na poziomie kilkudziesięciu minut, nadto została ona wyjaśniona w pismach (...) sp. z o.o. z dnia 17 marca 2011 r. (k. 527) oraz (...) S.A. z dnia 18 marca 2011 r. (k. 529). Nie polega na prawdzie również twierdzenie, jakoby każdorazowy brak skasowania towaru powodował uaktywnienie się sygnału dźwiękowego podczas przechodzenia z tym towarem w pobliżu bramek antykradzieżowych, ponieważ tylko towary zabezpieczone elektromagnesem mogą wywołać taki efekt, a do takich nie należały artykuły wyносzone przez oskarżonych T. S. i A. A..

Bezzasadne są zarzuty dotyczące zaniechania przesłuchania w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji sporządzających protokoły oględzin kaset złożonych przez oskarżyciela posiłkowego, skoro funkcjonariusze ci występowali w charakterze organu postępowania, nie byli natomiast świadkami inkryminowanych zdarzeń.

Niezrozumiałe jest kwestionowanie przez skarżącego przypisania oskarżonym zachowań mających mieć miejsce w dniach 19 i 20 listopada 2010 r., skoro Sąd Rejonowy uwolnił oskarżonych T. i D. S. od odpowiedzialności w tym

zakresie. Podobnie rzecz ma się z czynami dotyczącymi protokołów zwrotów z dnia 22 listopada 2010r. i paragonów z godz. 17.01 oraz 16.19, które nie zostały ujęte w wyroku Sądu I instancji.

Autor apelacji wskazał także na obrazę przepisu art. 366 § 1 k.p.k.

Po pierwsze, obowiązek nałożony na przewodniczącego rozprawy w ramach powołanego art. 366 § 1 k.p.k. obejmuje tylko wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy. Oczywiście kwestia, jakie okoliczności są "istotne" jest ocenna, jednakże ewentualne naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. musi być oceniane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Innymi słowy, należy odpowiedzieć na pytanie, czy niewyjaśnienie danej okoliczności mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne i czy gdyby ją wyjaśniono, to te ustalenia mogłyby być inne. obrońca oskarżonych ferując ów zarzut nie wskazał jednak, na czym miałyby polegać w istocie obraza tegoż przepisu prawa procesowego. W tych warunkach Sąd Okręgowy nie miał możliwości właściwego odniesienia się do postawionego zarzutu. Podkreślić jednak należy, że Sąd Okręgowy dopuścił dowód z informacji uzupełniającej od (...) sp. z o.o. w P., jak również przesłuchał w charakterze świadka D. M. (dawniej S.), które to dowody nie wpłynęły na dokonaną przez Sąd I instancji ocenę pozostałych dowodów odnośnie przestępstwa oszustwa.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Wątpliwości, o jakich mowa w tym przepisie, odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Podnosząc takie zarzuty skarżący powinien wskazać dlaczego sąd a quo uznał oskarżonego za winnego przedwcześnie oraz dlaczego wyłaniające się wątpliwości w materiale dowodowym rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Pierwszym bowiem warunkiem do wysunięcia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest przedstawienie istotnych, nieusuwalnych rozbieżności w ustaleniach faktycznych i prawnych, a takie w przedmiotowej sprawie nie zaistniały. Następnie wskazanie, że sąd tych wątpliwości nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego. Skarżący tym wymogom w żadnym stopniu nie sprostał. Sama możliwość przyjęcia, że taśmy z monitoringu mogły zostać „spreparowane” przez pokrzywdzonego, jest problemem z zakresu oceny dowodów, w żadnym zaś razie nie tworzy ona wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze - a tak jest w przedmiotowej sprawie - to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy - wobec braku podstaw do dalszej idącej korekty - na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Za przypisane oskarżonym przestępstwa Sąd Okręgowy na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył kary: oskarżonej D. S. jednego roku pozbawienia wolności, oskarżonemu A. A. 7 miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu T. S. 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, nawet w świetle dokonanej przez Sąd Okręgowy korekty zaskarżonego wyroku, te kary za sprawiedliwe. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż są to kary uwzględniające we właściwy sposób wszystkie okoliczności popełnienia przez oskarżonych przestępstw i osobowości sprawców, w tym takie okoliczności obciążające jak działanie wspólnie i w porozumieniu, wyłącznie z chęci zysku, zaś co do D. S. – również na szkodę pracodawcy, zważywszy również na czasokres jej działania i wielość popełnionych zachowań. Kary w takiej wysokości są sprawiedliwą reakcją na przypisane każdemu z oskarżonych przestępstwo, nie noszące znamion nadmiernej surowości ani też pobłażliwości. Jednocześnie słuszne – w świetle okoliczności sprawy uzasadnione – było orzeczenie o warunkowym zawieszeniu orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata.

Rozstrzygnięciu takiemu nie stoją na przeszkodzie reguły ne peius, zakazujące pogarszania sytuacji oskarżonego w związku z rozpoznawaniem apelacji wniesionej wyłącznie na jego korzyść, zważywszy że dolegliwości wynikające z wprowadzonych zmian nie są dla oskarżonych większe aniżeli w zaskarżonym wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie II KK 200/10, OSNKW 2011/5/41).

Sąd Okręgowy nie stwierdził ponadto, by wyrok Sądu I instancji dotknięty był uchybieniami procesowymi wskazanymi w art. 439 k.p.k., które sąd odwoławczy winien brać pod uwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia oraz

podniesionych zarzutów. Sąd Okręgowy oceniając wyrok Sądu Rejonowego nie znalazł również podstaw do jego uchylenia lub dalszej zmiany ze względu na rażącą niesprawiedliwość określoną w art. 440 k.p.k.

Zapadły wobec oskarżonych wyrok skazujący nie dawał również podstaw do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie o kosztach procesu z dnia 11 czerwca 2012 r., skoro koszty te wyliczone zostały prawidłowo, co skutkowało nieuwzględnieniem zażalenia obrońcy oskarżonych.

Jednocześnie Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych D. S. i A. A. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwotach po 187 zł od każdego z nich. Na koszty te składały się opłata w kwocie 180 zł, wymierzona każdemu z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, oraz ryczałt (po 7 zł) za doręczenie wezwań (i innych pism) w postępowaniu odwoławczym.

Mając na uwadze, że oskarżony T. S. utrzymuje się z renty, a uzyskiwane przez niego aktualnie dochody nie są wysokie, Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).